

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ב'א

פרשת בהעלותך

(בארה"ק)

תשפ"ג

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדרבו הוצאות הגליון

תוכן העניינים

- ליל ש"ק בהעלותך תש"פ
- של"ס בהעלותך תשפ"א
- ליל יו"ט א' דשבעות תשפ"ג
- מוצש"ק ויו"ט שבועות תשפ"ג/ג
בענייני קבלת התורה

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א
חיפה

אצל הרה"ח ר' ישראל ברודבקר שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

י"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון
amshinov40@gmail.com

גליון זה נתנדב לע"נ
הרה"ק איש הפלא רבי ישכר דוב בן הרב יצחק
מראדושיץ זי"ע
גלב"ע י"ח סיון תר"ג

הר"ר מנחם ווייסבראד הי"ו
לע"נ האדמו"ר האמצעי מווארקו
הרה"ק רבי מרדכי מנחם (מענדל) זי"ע
בן מרן הרה"ק רבי ישראל יצחק אדמו"ר הוקן
מווארקו זי"ע
גלב"ע ט"ז סיון תרכ"ח
ולע"נ

החסיד הישיש המפורסם ר' משה אהרן הלוי בן הרה"ח
המפורסם ר' קלונימוס (קלמן) חיים בוים ז"ל
זכה בילדותו לחזות בנועם זיו פני מרן אדמוה"ז רבי יעקב דוד
זי"ע והסתופף בצל קודשם של רבוה"ק לדורותיהם
גלב"ע י"ח סיון תשל"ב

הרה"ח ר' אברהם בנימין הלוי רויזענפעלד שליט"א
מאנסי
לרגל שמחת נישואי בנו הבה"ח המצוין כליל המעלות
כמר מרדכי הי"ו
ממצויני ישיבת מאור עיניים

הרה"ח ר' אליהו רענגערט שליט"א
בארא פארק

לרגל שמחת הבר מצוה לנכדו הב' עזריאל קליין
בן חתנו הר"ר לוי יצחק קליין הי"ו – סטעמן איילענד

הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ירושלים
לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסים הבת למזל טוב
עב"ג הבה"ח המצוין גדליה פרוש שיחי'

הר"ר יחיאל ראובן מאנדלבוים שליט"א
מאנסי

לרגל שמחת נישואי הבת למזל טוב
עב"ג הבה"ח המצוין כמר יצחק פיוטערקאווסקי הי"ו
בן הרה"ח רבי יהושע שליט"א

ליל שבת קודש

פרשת בהעלותך תש"פ לפ"ק

אלא צריך שוב בכל מצב ומצב, לחזור ולשנן שגם זה מהבורא.

*

הקוּזניצער מגיד מביא משל לאחד העולה בסולם, והוא עומד בשתי רגליו על אחת מדרגות הסולם, ובשעה שרוצה לעלות מעלה, מניח רגלו האחת באויר ואז אינו עומד כ"כ חזק על הסולם, ואז צריך להיזהר, אך אם יצליח, אזי יעמוד בדרגה יותר גבוהה, ומבאר שכך הוא בעבודת ה' ית', שבשעה שהקב"ה רוצה להעלות אחד מדרגתו, אזי מרגיש האדם קושי גדול לשמור על עצמו ולהתחזק ביראת ה',

על פי ה' יסעו בני ישראל וגו' ויש אשר יהיה הענן ימים מספר וגו' ויש אשר יהיה הענן מערב עד בקר וגו' על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו וגו'. והנה התורה מאריך כאן להביא את כל האופנים, לפעמים יהא הענן ימים מספר וגו' ולפעמים מערב עד בקר, ומה אנו לומדים מאריכות זו. ואולי אפשר לבאר, דכל ענין ההליכה במדבר המה מרמזים על הנסיונות שאדם עובר בעולם הזה, ועל כן צריך לדעת בכל המסעות שיש לאדם, ידע שהוא על פי ה', שהקב"ה הזמין לו דבר זה, ולפעמים יש לו לעבור עוד משהו דומה לזה, אין די בזה שהתחזק פעם אחת,

משה'לע עמהם, ובאמצע הדרך עצרו באכסניא ודיברו דברי חסידות, ושאלו את ר' משה'לע אם יש לו גם כן איזה דבר תורה לומר, אזי נענה ואמר כתיב (תהילים קלח) **כי רם ה', הקב"ה הוא גדול, ושפל יראה, מי שנוהג בענווה זוכה לראות, אבל, וגבה, מי שיש לו גבהות הלב, ממרחק יידע, משיג רק ממרחקים, ע"כ** (וראה דעת משה, פר' שלח). ונתפעלו מאד שידע לומר תורה כזאת, ואח"כ כשהגיעו ללובלין, קיבלו הרבי מלובלין בשמחה ונתן לו סמיכה באומרו **ויהי בנסוע הארון ויאמר משה, דהיינו שאחר הסתלקות הצדיק יהיה פתחון פה להרה"ק רבי משה.**

אך ידע נאמנה שאם יזהר יגיע עתה לדרגא יותר גבוהה. ומפרש בזה את הכתובים, **ויהי בנסוע הארון, כלומר שרוצה לעלות דרגה, אזי ביקש משה רבינו, קומה ה', שיעזור ה' ויפוצו אויבך, הוא היצה"ר, שלא יפול ח"ו בעת הנסיון.**

*

הרה"ק ר' משה'לה **מקאזניץ** לא היה מפורסם שיודע ללמוד, וחשבו אותו לאיש פשוט, ואחר הסתלקות אביו **המגיד מקאזניץ זי"ע** לא ידעו החסידים אם שייך לקבלו להנהגת החסידים, על כן נסעו לרבי מלובלין, ולקחו את ר'

סעודה שלישית

פרשת בהעלותך תשפ"א לפ"ק

והנה כ"ק אזמו"ר זצללה"ה מביא דברי הזוה"ק המובא במחזור קודם התקיעות, כיון שמלך במשפט יעמיד ארץ, שומע גם למקטרגים, על אף שהקב"ה אוהב את בניו עיי"ש, והנה המקטרגים יכולים להיכנס בכל מקום, ואפילו אל תוך כח התורה, אבל בפרשה זו אין להם שליטה, שהרי נאמר קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך, לכן אין להרע שום אחיזה בפרשה זו, וזהו הפירוש ברש"י, אין זו מקומו, כלומר שאין זה בגדר מקום, והמקטרג אין לו כאן אחיזה. ולכן הביאו את הפרשה הזו כאן בין הפורעניות, עכד"ק.

ויהי בנסוע הארץ ויאמר משה, קומה ה' ויפצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך, ובנוחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל. והפירוש, שלפני שהתחיל מסע במדבר, ביקש משה רבינו בתפילתו שהאויבים יסתלקו וכו', וברש"י עשה לו סימניות וכו' לומר שאין זה מקומו, כדי להפסיק בין פורענות לפורענות, ע"כ. פי' שיש לפני ויהי בנסוע, הפרשה של ויסעו מלפני ה' וגו', ואח"כ הפרשה של המתאוננים, על כן בתחילה וסוף הפרשה של ויהי בנסוע יש נ' הפוכה, כדי להפריד בין שני הפורענויות.

הרי לנו שפרשה זו משפיע יראה בעת נסיון.

ובמאור עינים (פרשת וירא) מביא מהבעש"ט דכשאדם רוצה לעבור עבירה ח"ו ומתחבא בחדרי חדרים נשפע עליו מדת יראה ומרגיש בדמיונו כאלו רואין אותו, והטעם שנופלת עליו יראה זו הוא כדי לעורר אותו שיפרד מן הקליפות ולא יעשנה. ובזה מבאר את דברי הגמ' (ברכות כח:) כשר' יוחנן בן זכאי בירך את תלמידיו לפני פטירתו, אמר להם יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם, אמרו לו תלמידיו עד כאן, אמר להם ולואי תדעו כשאדם עובר עבירה אומר שלא יראני אדם, שזה ההרגשה שלא יראנו אדם, הוא היראה הנשפע עליו, אלא שנמצא בתוך הסתר.

ואכן בגמ' שבת (קטז.) לאחר הנדון אם פרשה זו של ויהי בנסוע מקומה כאן בפר' נשא, או שצריך להיות בפר' הדגלים, מביא שעתידה פרשה זו לחזור למקומה וכו' ועיי"ש ברש"י שכתב: לעתיד, שיהו כל הפורעניות בטלין, ולא ידאגו לפורענות, ויצר הרע בטל, ע"כ. הרי לנו שיש לפרשה זו כח גדול, להפסיק הפורעניות בכל הדורות, ורק לאחר שלא יהא יצה"ר יוכלו להחזירו למקומו.

ובקדושת לוי מביא מדברי הזוה"ק כי הנו"ן מורה על יראה ולכך הוא כפוף וכו', אבל בשעת נסיון צריך לגלות היראה לכל, בכדי שעל ידי זה יראו הנצוצות גם כן את ה'. וזהו הרמז בנו"ן הפוכה, שמורה שהיראה הופך פניו, ומשפיעה לחוץ לגלות היראה.

האחת על הסולם ורגלו השני באויר,
ואז צריך האדם שמירה גדולה שלא
יפול ח"ו.

וכן הענין הזה בעבודת ה' בשעת
הנסיון, אף על גב שיעלה אחר כך
יותר גבוה, מכל מקום בשעת הנסיון
נשאר כמו עומד על רגל אחת ואז
צריך שמירה גדולה וחיזוק, וזהו
ויאמר משה וגו', שהתפלל על
הצדיקים בכל הדורות, **קומה ה'**, והיה
בעזרתם, שלא יפלו ח"ו, **ויפוצו**
אויביך וינוסו משנאיך, כלומר שלא
יהיה אז אחיזה לחיצונים בהם,
עכד"ק. חזינן דשורש פסוקים אלו
הוא כח לעמוד בנסיונות, הבאים
לרומם את האדם.

אך אסור לבקש נסיונות כדי
להתרומם. וכמ"ש במתאוננים,

ואולי אפשר לבאר מה שנאמר (ישעיה
כט, טו) והיה במחשך מעשיהם ויאמרו
מי רואנו ומי ידענו וגו', מי בגימטרי
נ', לרמז על נו"ן ההפוכה המשפיעה
יראה בעת נסיון. (ושני פעמים מ"י מרמז
שיש שני נו"ן הפוכות).

ובעבודת ישראל עה"פ ויהי בנסוע
הארון, הארון רומז לתלמיד חכם על
שם התורה שנמצא בו, וכמ"ש
במדרש (בהעלותך טו, יב) עה"פ ה'
צדיק יבחן, שאין הקב"ה מעלה את
האדם לשררה עד שבוחן ובודק אותו
וכו', ולאחר שמנסהו בכמה נסיונות
אם מתחזק ועומד על משמרתו אז
יעלה למעלה גדולה ונפלאה. והנה
בשעת הנסיון הוא כמו העולה בסולם,
אשר בשעה שצריך לעלות על
המדריגה הגבוהה, עוקר רגל אחד
ממדריגה שתחתיו ונשאר עומד ברגלו

כלל, אין להם עבודה. אך האמת היא שזה עבירה לבקש נסיונות, שכן צריך לחשוש שמא יתגבר עליו היצר הרע לחטוא וח"ו יצער להשי"ת כביכול, וצריך לחשוש אדם על כבוד שמים שלא יהא שום צד ספק שיחטא אפילו על צד רחוק אחד מאלף, וזהו גופא כבוד שמים ונחת רוח להשי"ת.

יעזור ה' יתברך שנזכה בזכות פרשה זו של ויהי בנסוע, ליראה את ה' ולהינצל מנסיונות, ולתשובה שלימה וגאולה שלימה בב"א.

והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה וגו' ויאמרו מי יאכלנו בשר, והק' במדרש (טו, כד) מה היה טענתם, הלוא כל מה שבקשו נעשה להם ה'מן' לתוך פיהם וכו' וכן היה להם בהמות לרוב עיי"ש.

והרה"ק מראדזמין זי"ע בספרו ביכורי אבי"ב מבאר, דהמן הי' מקדש אותם שלא הי' להם שום שייכות לתאוות עוה"ז, והם רצו שיהא להם מלחמה עם היצר ולכובשו ובוזה לעשות נחת להשי"ת, אך עתה שאין להם תאוה

ליל א' דשבועות

ליל א' דיו"ט שבועות תשפ"ג לפ"ק

ובספר התניא פרק לו מובא, שתכלית בריאת העולם שיתגלה האלוקות בעולם, שיאיר אור ה' גם במקומות החושך של עניני עולם הזה, ודבר זה יהא בשלימות לעתיד לבוא, כמו שנאמר ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר. ומוסיף ואומר, שכבר היה לעולמים גילוי מעין זה בשעת מתן תורה, כדכתיב אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו, 'הראת' היינו ראייה חושית ממש, כדכתיב וכל העם רואים את הקולות רואים את הנשמע, וכדפירשו חז"ל מסתכלים למזרח ושומעין את הדבור יוצא אנוכי וכו'.

בשפת אמת (שבועות תרל"ד) מביא מזקנו החידושי הרי"ם, משה תיקן לישראל

בתחילת עשרת הדברות נאמר, וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר, אנכי ה' אלקיך וגו'. וביאר בנועם אלימלך, שה' דיבר את כל הדברים האלה, דהיינו את כל התורה, לאמר אנכי ה' אלקיך, שאדם יבוא מזה לידי דביקות.

ואכן כשהתורה מתאר את מעמד הר סיני (דברים ד, לה) מסופר אודות תוקף האמונה שהתגלה שם, כפי שנאמר אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו. וברש"י כשנתן הקב"ה את התורה פתח להם ז' רקיעים, וכשם שקרע את העליונים כך קרע את התחתונים, וראו שהוא יחידי, לכך נאמר אתה הראת לדעת.

נתגלה לבני ישראל שהשי"ת הוא הכח ועיקר החיות של כל הנבראים כמ"ש אנכי ה' אלקיך, ולא היה שום הסתרה כלל, על כן בחג השבועות בכל שנה ושנה, יש כח מיוחד להתעורר ולמצוא גילוי זה, לעמוד לפני ה'.

*

בספר הכוזרי (מאמר ג') מביא שהכוזרי שאל את החבר מהו חסיד, ענהו החבר, החסיד הוא זה הנזהר בהנהגת מדינתו, ומחלק ממון ומזון לכל אחד כפי צרכו, ונוהג כל מעשיו בצדק, וכולם נשמעים לו. אמר לו הכוזרי, שאלתיך אודות 'חסיד' ולא על 'מושל', ענהו החבר, אכן גם החסיד כך הוא, שמושל על 'גופו' ומכלכל צעדיו באמונה, ומספק לכל חלק את צרכו, וכל איבריו נשמעים לו. ומביא שם כמה דוגמאות איך צריך להשתמש בכל החושים, ואחד מהם הוא כח הדמיון, שהחסיד משתמש בכח

להיות שואלין ודורשין בענינו של יום וכו', היינו שהמשיך בקדושתו שיהא כח לכל איש ישראל לדרוש בענינו של יום, דהיינו לקבל הארה מן היו"ט. וזהו וידבר משה את מועדי ה' וכו', וידבר הוא מלשון הנהגה, כמו דָּבַר אחד לדור, שהנהיג הארת המועדות אל תוך ליבות בני ישראל.

והנה נאמר (שמות כג, יז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך וגו', שצריך לעלות לרגל ולהיראות לפני ה', ואף שבזמנינו אין אנו יכולים לעלות וכו' וחסר לנו עיקר המצוה, מכל מקום עדיין יכולים אנו לקיים עיקר התפקיד 'שלנו' במצוה זו, היינו להעמיד עצמנו לפני השי"ת, ועל כן צריך כל איש ישראל בכל מועד להכין לבו לקבלת פני ה', ובמיוחד שייך עבודה זו בחג השבועות, שכן מלבד ענין הכללי של המועדות, יש מצוה מיוחדת לזכור תמיד את המעמד של קבלת התורה, כמ"ש פן תשכח וגו' יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב. שאז

וידועים דברי הב"ח בהלכות ברכת התורה (או"ח סי' מז) על דברי הגמרא (בבא מציעא פה, א) על מה אבדה הארץ וכו' שלא ברכו בתורה תחילה, שלא היו זהירין לברך ברכת התורה. ותימא, למה מקבלים על דבר שהוא לכאורה עבירה קלה, עונש גדול כזה. אלא מבאר הב"ח דכוונת הבורא ית' בנתינת התורה היתה שנעסוק בתורה בכוונה שתתדבק נשמתינו בבורא עולם מקור קדושת התורה, וכשעוסקים בתורה בכוונה זאת, הגוף נעשית היכל לשכינה, והשכינה יורדת וקובעת מקום דירתה בעולם הזה, ואז הארץ מאירה מכבודו. אך כשעוסקים בתורה לצורך דברים הגשמיים, כגון כדי לידע הדינים לצורך משא ומתן, או כדי להתגאות להראות חכמתם, בזה מסתלקת השכינה מן הארץ, והארץ נשארת בגשמיותה בלי קדושה, והנה מטרת הברכה לפני הקריאה בתורה היא להודות להשי"ת על נתינת התורה שבזה יוכלו להדבק

המדמה, כדי שיוכל לצייר בשכלו את 'מעמד הר סיני' ואת 'עקידת יצחק'.

והנה כח זה של השגת האלוקות נטמנה בתוך התורה, בפרשת האזינו נאמר, כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלקינו, ולמדו מכאן ברכת התורה, ולכאורה היכן נרמז בפסוק זו לימוד התורה, **המהרש"א** (ברכות כא, א) מבאר כי בשעה שקורא בתורה נחשב שקורא בשם ה', כיון שהיא כולה שמות של הקב"ה, וזהו כי שם ה' אקרא. אך בשם **משמואל** (האזינו תרע"ב) מביא מאביו **האבני נזר זי"ע**, שברכת התורה ענינה לעורר האלקות שבתורה, וזהו כי שם ה' אקרא. וכן מצינו בספר **התניא** פרק ל"ז, עסק התורה נקראת בלשון קריאה 'קורא בתורה' שע"י עסק התורה קורא להקב"ה לבוא אליו כביכול, כבן קטן הקורא לאביו לבא אליו להיות עמו בצוותא חדא ולא להיפרד ממנו ולהשאר יחידי ח"ו.

איבעיתו, ומתריך, אף על גב דאינהו לא חזו, מזלייהו חזו. וביאור ענין 'מזליה חזו', כי לא כל חלקי הנשמה יכולים להתלבש בגוף, והחלק הנשמה שנשארת למעלה שאינה מלובשת בגוף, נקרא בשם מזל, והיא יכולה להשיג בגבהי מרומים, וממנה נמשך ההשפעה עד שיורגש אף בחלק הנשמה המלובשת בגוף, ולכן האנשים שהיו עמו אף שלא היה בכח השגתם להכיל את המראה, אך מזלייהו ראו והרגישו.

ולהשיג יראה גבוהה זו היא רק בכח התורה, כמו שאמרו חז"ל, אם אין חכמה, אין יראה. אך כדי שהתורה תביא להשגה זו יש להקדים לה תחלה יראה תתאה על ידי קיום המצות, ורק אח"כ יוכל להשיג בכח התורה יראה גדולה, וכדוגמת טבעת קידושין שנותנים לכלה, שזה דבר של חיצוניות, אך רק על ידם נעשה בחי' קדושין, שאחר כך אפשר להוסיף נישואין.

בשכינה, אך כיון שלא היתה כוונתם לכך, על כן לא נזהרו בברכה זו, וזה היה הגורם לחורבן.

בלקוטי תורה להרב בעל התניא (במדבר) מקשה למה היה נתינת התורה לישראל ברעש וקולות וברקים, לכאורה עשרת הדברות הם דברים פשוטים לא תגנוב לא תרצח לא תנאף וכו', ומה כל הרעש הגדול הזה. אלא הענין הוא, כי 'תכלית' נתינת התורה אינה רק לדעת את האסור והמותר, אלא כדי להמשיך גילוי אור אין סוף ב"ה בעולם.

והנה האלוקות בבחינה כמו קודם בריאת העולם, (הנקרא 'סובב כל עלמין'), אין בכח שום 'נברא' להכיל אור זה, אך מכל מקום אפשר להרגישו, וכפי שאמרו חז"ל (מגילה ג, א) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה, אבל חרדה גדולה נפלה עליהם ויברחו בהחבא וכו'. ושואל הגמרא, וכי מאחר דלא חזו מאי טעמא

יכולה להיות לדורות אלא ע"י קיום המצות, ולכך הקדימו נעשה לנשמע, שהשיגו שאי אפשר להגיע להמשכת קדושת התורה אלא ע"י נעשה, שמורה על עשיית המצות, כדי שיהיו כלים ומשכן להשראת השכינה, בחינת נשמע. וזהו שאמרו חז"ל (שבת פח, א) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה, דהיינו מי גילה להם הסוד שצריך להקדים המצוות, שכן עתה במתן תורה היה המשכת קדושת התורה אף בלי קדימת המצות, אלא שישראל השיגו מעצמם רז זה.

*

בבית אהרן (לראש חודש סיון) כשמדבר בענין ההכנה לחג השבועות מביא דבר נפלא, 'יש כמה אנשים שנכשלים בזה שמחפשים קודם להשיג חיות ואור, וכשרואים שאין זאת עמם נופלים ומעורבבים בלבם, אבל האמת אינו כך,

ובזה יתבאר, המשנה **במסכת אבות** (פרק ג, יז) אם אין חכמה, אין יראה. אם אין יראה, אין חכמה. וקשה במה צריך להתחיל, אלה כך הוא ביאורו, אם אין יראה אין חכמה, היינו בחי' יראה תתאה בקיום המצות מעשיות בפועל, ויראה זו היא הכנה שע"י עסק התורה יוכל להמשיך יראה עילאה שהיא גילוי אור א"ס בעולם. ועל יראה גדולה זו, שהיא למעלה מההשגה, אמרו אם אין חכמה אין יראה. וזהו 'קדשנו במצותיך' תחלה ואח"כ 'ותן חלקנו בתורתך'.

ואכן כל זה נכון אחר שכבר ניתנה תורה ומצות לישראל, אבל בשעת מתן תורה, שעדיין לא היו ישראל מצוים על המצות מאין היתה המשכת קדושת התורה, לזה נאמר, וירד ה' על הר סיני שהיתה אז אתערותא דלעילא מאליו, לצורך שעה.

והנה בני ישראל אף שלא היו צריכים בשעת מתן תורה הקדמת המצוות, מכל מקום הבינו מעצמם, שהמשכה זו אינו

המעשה שהוא מבחינה גבוהה מאד שאינו מושג והוא 'רז', משם מקבלים כלים להכיל את אור הבינה, וכל מה שהכלי רחבה יותר, יכול לקבל יותר.

ובמי השלוח (סוף פרשת משפטים) ביאר הענין שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, כי באמת אין דעת האדם משגת את עומק הכוונה בכל עניני התורה והמצוה, ורק פעולת המצוה קובעת את קדושת המצוה באדם, כי אם היו יכולים להשיג את אור המצוה בלא עשייה, אזי לא היינו צריכים למצוות בפועל, והיה די בכוונה בלבד, אלא האדם מקבל את אור המצוה אף כשאינו משיג כלום, ואחר שכבר קיים האדם את המצוה, יכול האדם לעבוד ולהשיג האור בלבד. ומזה הטעם אמרו בני ישראל תחילה 'נעשה', היינו שיעשו את המצוות מעשיות אף בלי השגת עומק האור הנמצא בהן, ואח"כ נשמע, שביקשו מהשי"ת שיבינם את עומק הענין.

רק צריך לעמול בעבדות, וזאת יבוא לו ממילא' עכל"ק.

בספה"ק תולדות יעקב יוסף (וזאת הברכה כה) מביא ששמע מהרה"ק רבי נחמן הארדענקער שביאר ענין נעשה ונשמע, שרק על ידי הקדמת עשייה כפשוטו, יכולים אחר כך לשמוע ולהבין איך להתנהג בעבודת הבורא, ולכן בין בתפלה ובין בתורה צריך לעשות ולקיים כפשוטו, ורק אח"כ יזכה לשמוע להבין ולהשכיל.

והנהגה בהמכתב הידוע של הרבי רבי בונים מפשיסחא זי"ע, שכתב לתלמידו הרה"ק רבי זושא פלאצקער, באחד מן הפסקאות נאמר בה, 'הבינה תגדל מהמעשה, כי המעשה רז והבינה אור', ונאמרו בזה כמה וכמה ביאורים, וברמתיים צופים מביא בזה ביאור חדש, שהכוונה הוא, שהבינה תגדל מכח המעשה שמקדים לה, כלומר כמה שיעסוק במצוות מעשיות תאיר בה הבינה יותר. כי על ידי

עתה, מהר קח לך כל מה שתוכל, ואחר
שנגיע לביתינו אוכל להודיעך את גודל
ערך יקרותם, וזהו שאמרו נעשה ונשמע,
נעשה הוא נעשה כפי יכולתינו את
פעולות המצוות, ואח"כ נשמע, ניתן לב
להבין את עומק ענינם.

והוא כדוגמת אב שהולך עם בנו הקטן,
ותוך כדי הליכה מצא מטמון יקר, אמר
האב לבנו, קח לך מכל היהלומים האלו
כמה שתוכל שאת, אך הבן לא ידע את
ערך יקרותם, על כן שאל את אביו מה הם
דברים אלו, השיב לו אביו, לא עת דברים

אחר הבדלה

מוצאי שבת ויו"ט שבועות תשפ"ג לפ"ק

במוצאי יו"ט אין מריחין בשמים, אחד ההסברים של הראשונים מובא ברמב"ן (בספרו אמונה ובטחון), אמאי אין מברכים על הבשמים, מפני שבמוצאי יום טוב אין מסתלקת הנשמה יתירה, ע"כ. נמצא שלא עבר היו"ט, אלא היום טוב נכנס פנימה, וכוחו נשאר.

אצל הרבי רבי בונם מפשיסחא זי"ע הגיע אחד החסידים הרבי שאלו מהו סדר יומו, וענה איך נוהג בבוקר בתפילה ובתורה ושאלו הרבי מה עוד, וענה מיתר מעשיו ובכל עת שאל הרבי שוב, ומה עוד, עד חסיד שאל את הרבי וכי לא כך צריך יהודי להתנהג, ענה ואמר הרבי, ראשית דבר צריך אדם לצייר לפניו את מעמד הר סיני, ורק אחר כך יעשה את סדר העבודה ככל אשר דברת.

הנה עומדים אנו אחר חג השבועות, מובא בשם השפת אמת זי"ע, שאמר פעם לאחד, שעדיף לעבוד כל היום וללמוד שעה אחת ביום, מאשר ללמוד כל היום ולבטל שעה אחת ע"כ. כי השעה של בטלה גרוע מהכל.

רבי יעקב דוד מאמשינאו זי"ע היה בנו הגדול של הווארקע רבי זי"ע והיה ידוע למתמיד גדול, אביו היה בכל שבוע בוחן אותו על לימודיו, ואחר שהעמידו בכור המבחן העיר לו שצריך לרצות ללמוד יותר, ובכל פעם

שהתאמץ יותר, עדיין אמר לו שצריך לרצות ללמוד עוד יותר, פעם שאל את אביו מה כוונתו בכך הרי מתאמץ כל כך, ענה לו, **לרצות ללמוד באמת היינו כששוב לא ירצה שום דבר אחר רק ללמוד עכל"ק**. כי שרוצה עוד דברים אינו נחשב לרצון אמת, שכן אדם שרוצה דבר מאד חזק שוכח הוא מכל דבר, לערנען היינו אז **דעס באנעמט עם**, ושוכח מכל ענין אחר.

שמעתי פעם, שלפי זה עיקר ההכנה לתורה אינו דוקא לעורר הרצון ללמוד, אלא **להחליט שלא לרצות שום דבר אחר**, ולכן הרוצה לקנות תורה, אינו יכול להשאיר ראשו בעוד דברים, בפרט בימי הנעורים שמוקדש לגמרי לתורה, או אף במבוגרים השעות שקובע לתורה, צריכים להיות קודש לגמרי, כי בעצם כל עבודתו במשך היום היא רק כדי שיוכל ללמוד שעות אלה, ולכן עליו להניח בצד כל הענינים ולנצל זמנו כראוי.

יעזור השי"ת שנזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות, א פרייליכן זומער, געזונט און שטארק.

שיעור תניא

הננו להודיע כי השיעור הקבוע בספר התניא מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א יתקיים השבוע ביום רביעי בשעה 9:15 (ולא ביום שלישי)